

vigtigt, at vi inden alt for længe får en afklaring af, hvad borgerkortet er for noget.

Som sagt: Hvis borgerkortet er noget, som er borgerens, så er det vigtigt at få aflivet forskellige myter om det; men hvis det er en mulighed for myndighederne, er det til gengæld vigtigt at aflive borgerkortet.

Hvis adgangen til informationsteknologi skal være reel, forudsætter det for det første, at man har de nødvendige forudsætninger for at kunne bruge teknologien, og for det andet, at man har adgang til teknologien.

Informationssamfundet indebærer klart en risiko for en yderligere opdeling af befolkningen i A- og B-grupper, og for at undgå dette forudsætter det, at uddannelse ikke mindst i folkeskolen målrettes helt anderledes mod, at man kan beherske informationsteknologien – helt på samme måde som der i dag satses på, at man skal kunne beherske dansk og engelsk og matematik.

Mange børn og unge har jo selv lært sig at bruge teknologien. Hvem skulle ellers have lært dem det? Der har jo ikke været nogen til at lære dem det. Men der er altså en stor gruppe af børn og unge, som ikke behersker teknologien, og som ikke har adgang til den, og det vil der givetvis fortsat være.

Derfor er det vigtigt, at der sker en kraftig opprioritering af undervisningen i folkeskolen på dette område. Det kræver, at lærerne uddannes; det kræver, at der investeres i ny teknologi på området; og det kræver offentlige investeringer. Og det er oplagt, at når disse investeringer så er foretaget, skal skoler og andre uddannelsesinstitutioner tilsluttes forskellige net, herunder Internettet. Men på indeværende tidspunkt kan man sige, at det er en diskussion, som ikke har megen relevans, for det teknologiske udstyr står ikke til rådighed.

Forskningsministeren berører i redegørelsen risikoen for, at der kan opstå et A- og et B-hold; men jeg mener ikke, at man i redegørelsen i tilstrækkelig grad erkender risikoen for, at der kan opstå et A- og et B-hold. Efter vores opfattelse er der endda en risiko for, at det kan ende med ikke bare et A- og et B-hold, men også et C- og et D-hold. Så store kan forskellene med hensyn til at beherske teknologien komme til at blive, medmindre man helt afgørende satses på uddannelse!

Redegørelsen efterlader en række ubesvarede spørgsmål om, hvor pengene skal komme fra, hvis planen skal realiseres, og jeg er ikke blevet

meget klogere, efter at jeg har spurgt statsministeren, hvilke overvejelser den samlede regering på dette område har om, hvor pengene skal komme fra. Derfor må man sige, at hvis forskningsministerens flotte plan skal realiseres – og det mener vi at den skal på stort set alle områder, og vi mener, at det er en flot og ambitiøs plan – så forudsætter det i hvert fald, at der skal penge på bordet, hvad enten det er finansministeren eller andre, eller hvem det nu er, der skal bidrage til det.

Al erfaring viser jo også, at øvelse gør mester, ikke mindst på dette område. Det tror jeg også de af os, som af gode grunde har lært at bruge denne teknologi i en relativt sen alder, ved.

Det afgørende er altså, at børn, unge, voksne og gamle får mulighed for at lære at bruge teknologien, og at de kan komme til at bruge den, og det forudsætter altså, at der bliver gjort en ekstraordinær indsats på uddannelsesområdet: I folkeskolen, i ungdomsuddannelserne, men nok ikke mindst i voksen- og efteruddannelserne.

Men vi har også brug for, at den nye teknologi kommer ud til folk, at den kommer til at stå til rådighed for folk, og det vil altså sige, at ud over selvfølgelig i skolerne og uddannelsesinstitutionerne skal den stå til rådighed på bibliotekerne, i beboerhusene og i lokalcentrene, som netop er de steder, hvor folk kommer. På den måde tror jeg de muligheder, som ligger i informations-samfundet, netop kan blive til glæde for hele befolkningen, mens der selvfølgelig kan være en risiko for, at hvis man ikke foretager de ting, som jeg har berørt, kan den også blive til stor skade.

Men der er ingen grund til generelt at se pessimistisk på det: Denne udvikling er under alle omstændigheder på vej; det er bare et spørgsmål om, hvorvidt vi behersker den til vores fordel. Derfor foreligger den mulighed, at informationsteknologien kan være i folkets tjeneste og ikke kun i nogle få udvalgte menneskers.

Tom Behnke (FP):

Viden er guld, og oplevelser er livskvalitet, er det blevet sagt om 1990'erne, og tesen vil givet fortsætte langt efter år 2000. Viden og dermed adgang til informationer er guld værd, og det er vigtigt, at alle får adgang til viden og informationer, så den enkelte selv kan disponere. Uden viden ingen mulighed for at vælge og prioritere og dermed ingen mulighed for egentlig personlig frihed.